

Sygn. akt I Ca 199/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Edward Panek (spr.)
Sędziowie:	SSO Andrzej Bosak SSO Agnieszka Sadecka
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Miejskiemu Zarządowi (...) Sp. z o.o. w T.

o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 1397/13

1. zmienia w całości zaskarżony wyrok, nadając mu brzmienie:

„I. ustala, że powód J. S. z mocy samego prawa z dniem 10 sierpnia 2007 r. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w T. przy ul. (...) w miejsce Z. S.,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu”;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 500 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt I Ca 199/14

UZASADNIENIE

Powód J. S. wystąpił przeciwko stronie pozwanej Miejskiemu Zarządowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. o ustalenie wstąpienia przez niego w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) mieszczącego się w budynku zlokalizowanym przy ul. (...) w T..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że uprzednim najemcą lokalu był ojciec powoda Z. S., który zmarł w dniu 10 sierpnia 2007 roku. Podniesiono również, iż J. S. mieszka tam od września 2005 roku do chwili obecnej. Argumentowano ponadto, iż powód partycypował w kosztach związanych z lokalem, kupował materiały służące do remontu, a za życia ojca opiekował się nim, by następnie po śmierci Z. S. zająć się jego pochówkiem. Podniesiono nadto, iż Urząd Miasta T. odmówił J. S. wstąpienia w stosunek najmu po zmarłym ojcu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zaprzeczając twierdzeniom co do zamieszkiwania przez powoda w lokalu, którego najemcą był poprzednio Z. S., zauważyła, że nie był on tam nawet zameldowany na pobyt stały. Podniosła, że powód nie spełnia warunku wstąpienia w najem z art. 691 § 2 k.c., gdyż nigdy nie przebywał w lokalu z zamiarem stałego pobytu, będąc tam jedynie w krótkim czasie zgłoszonym na pobyt czasowy. Strona pozwana podała, że w chwili śmierci Z. S. w przedmiotowym lokalu zamieszkiwał A. K..

Pismem procesowym z dnia 18 listopada 2013 roku, powód zgłosił wniosek dowodowy, w którym domagał się przesłuchania w charakterze świadków I. W. oraz U. B.. Postanowieniem zawartym w treści protokołu rozprawy z dnia 20 stycznia 2014 roku, Sąd Rejonowy pominął w/w dowody jako spóźnione, w reakcji na co pełnomocnik powoda wniósł stosowne zastrzeżenie do protokołu.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 roku (sygn. akt I C 1397/13) Sąd Rejonowy w Tarnowie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wydając tej treści orzeczenie Sąd I instancji poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Najemcą lokalu nr (...) przy ul. (...) w T.- na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieokreślony z Miejskim Zarządem (...) Sp. z o.o. - był ojciec powoda Z. S., który zmarł 10 sierpnia 2007 roku. Budynek, w którym znajduje się w/w lokal, jest własnością Gminy M. (...), przy czym Miejski Zarząd (...) Sp. z o.o. zarządza tym obiektem. Powód w trakcie trwania związku małżeńskiego mieszkał w T. przy ul. (...). W sierpniu 2005 roku jego małżeństwo zostało rozwiązane poprzez orzeczenie rozwodu, a powód wyprowadził się z domu. Od tego czasu przebywał w mieszkaniu swojego ojca przy ul. (...), przy czym nie mieszkał tam na stałe. Na potrzeby postępowania sądowego o uregulowanie miejsca pobytu jego syna jak również w sprawie o alimenty wskazywał mieszkanie ojca, jako adres do korespondencji oraz jako miejsce swojego pobytu. Przedmiotowe mieszkanie składa się z dwóch pokoi. Przed swoją śmiercią ojciec powoda mieszkał pierwotnie sam, a następnie ze swoim synem A. K., który sprowadził tam swoją konkubinę I. W., przy czym wyżej wymienionym, jeszcze za życia Z. S., urodziło się dziecko. Po jego śmierci, aż do 2012 roku, w tym lokalu mieszkał nadal A. K. wraz z I. W. i ich dzieckiem. W czasie tym przebywał tam również powód, w związku z czym zakupił on dla siebie kuchenkę. Po śmierci Z. S. czynsz za mieszkanie oraz opłaty za media nie były płacone regularnie i dochodziło w tym zakresie do powstawania zaległości, co w ostatnim okresie zajmowania przedmiotowego lokalu przez A. K. doprowadziło do odcięcia dostępu do wody, gazu, a na końcu także prądu. A. K. nie występował do strony pozwanej o ustalenie wstąpienia przez niego w stosunek najmu. Po jego wyprowadzeniu się, lokal zajął powód regulując opłaty za czynsz i media.

Ustalając powyższy stan faktyczny sprawy, Sąd Rejonowy oparł się na dokumentach prywatnych i urzędowych przypisując im walory wynikające, odpowiednio z treści art. 245 k.p.c. i art. 244 k.p.c. Sąd I instancji zakwestionował natomiast zeznania świadków : P. C., S. K. i H. N., a w większości również A. K., uznając, że pozostają one w sprzeczności z zeznaniami innych świadków oraz treścią innych dowodów, jak również nie współgrają z relacją samego powoda, której Sąd także wiarą nie obdarzył. Oparł się natomiast Sąd Rejonowy na relacjach świadków : J. W. i M. F..

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd I instancji na wstępie zauważył, iż roszczenie powoda ma źródło w przepisie art. 691 § 1 k.c. oraz uznał, iż J. S. niewątpliwie legitymuje się interesem prawnym dla ustalenia

wstąpienia w stosunek najmu przedmiotowego lokalu, zaś po stronie pozwanej występuje legitymacja bierna. Sąd ten wskazał, że powód spełnia kryteria z art. 691 § 1 k.c. bowiem jest on synem zmarłego najemcy Z. S.. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest jednak podstaw dla uznania spełnienia przesłanki z art. 691 § 2 k.c., w postaci wymogu stałego zamieszkiwania z najemcą w lokalu do chwili jego śmierci. Sąd I instancji podkreślił, że warunek stałego zamieszkiwania jest spełniony w sytuacji, gdy z przebywaniem związany jest zamiar stałego pobytu w lokalu, a dany lokal stanowi centrum spraw życiowych oraz działalności osoby bliskiej najemcy.

Sąd Rejonowy uznał, że powód - wbrew spoczywającym na nim ciężarom dowodzenia - nie wykazał, że był on w dacie śmierci uprzedniego najemcy osobą stale z nim zamieszkującą, a co najwyżej można go traktować jako osobę przebywającą w przedmiotowym mieszkaniu. Zdaniem Sądu Rejonowego, regulacja z art. 691 k.c. ma charakter wyjątkowy, więc jej wykładnia winna być zawężająca. Analizując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd I instancji uznał więc, że zaprezentowane przez powoda dowody i twierdzenia są niewystarczające dla wykazania stałego zamieszkiwania przez niego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w T. oraz zwrócił uwagę na deficyty w sposobie dowodzenia J. S. wskazując, iż na niekorzyść powoda świadczy brak zameldowania się przez niego w tym lokalu i kilkuletni okres niewystępowania przez niego w powództwem opartym na treści art. 691 k.c. Powyższe argumenty przesądziły o uznaniu pobytu J. S. w przedmiotowym lokalu za sporadyczny i czasowy, co doprowadziło w konsekwencji do oddalenia powództwa.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód J. S., zaskarżając to rozstrzygnięcie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji dokonanie wadliwych ustaleń faktycznych sprowadzających się do oceny, że powód nie zamieszkiwał na stałe z ojcem w lokalu przy ul. (...) w T., podczas gdy J. S. mieszkał tam z zamiarem stałego pobytu od 2005 roku do dnia śmierci ojca, jak również nieuzasadnione pominięcie dowodu z dokumentu prywatnego z dnia 14 września 2013 roku;

- art. 217 § 1 i 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie w charakterze świadków: I. W. i U. B., pomimo że ich zgłoszenie nie było spóźnione, a ich późniejsze zawnioskowanie wynikało z przyczyn niezawinionych przez powoda, tj. potrzeba powołania tych dowodów powstała później, a ich przeprowadzenie nie spowodowałoby zwłoki w postępowaniu.

W konsekwencji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, iż Sąd Rejonowy nie dając wiary zeznaniom świadków: P. C., S. K., H. N. i A. K., skupił się na nieistotnych rozbieżnościach zachodzących w obrębie depozycji tychże świadków, pomijając przy tym dokonanie kompleksowej oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego. Zaznaczono, iż zeznania wymienionych osób - wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego - są zbieżne ze stanowiskiem prezentowanym przez powoda. Zdaniem apelującego, Sąd I instancji również w sposób nieprawidłowy wywiódł argumenty mające przemawiać za brakiem wiarygodności zeznań świadków: P. C. i S. K.. W apelacji zwrócono także uwagę na wyższą wartość dowodową wywiadu kuratorskiego przeprowadzonego dla potrzeb sprawy III RNsm 358/05 nad wywiadem wykonanym przez pracowników MOPS. Podkreślono, iż oświadczenia Z. S. przedkładane do MOPS zawierały treści fałszywe, stworzone przez zmarłego jedynie dla potrzeb uzyskania świadczeń socjalnych. Odnosząc się do rozbieżności zachodzących w zeznaniach w/w świadków, a wytkniętych przez Sąd I instancji, w apelacji argumentowano, iż różnice te dotyczą kwestii drugorzędnych. Ponadto powstały one wskutek znacznej odległości czasowej badanych wydarzeń od momentu składania zeznań przez świadków w tym przedmiocie. Nade wszystko zaś, w ocenie apelującego, rozbieżności te nie świadczą o niewiarygodności świadków oraz nie przeczą stanowisku prezentowanemu przez powoda. J. S. wykazywał również, iż jego zeznania znajdują potwierdzenie w przytaczanych

przez niego dowodach – w tym dokumentach pochodzących z 2005 roku . Apelujący zauważył także, iż twierdzenia powoda nie zostały skutecznie podważone przez świadków strony pozwanej , a to : J. W. i M. F., skora pierwsza z nich nie wykluczyła zamieszkiwania przez J. S. w przedmiotowym lokalu, a druga z nich, z uwagi na wprowadzenie się do sąsiedniego mieszkania dopiero w 2007 roku, nie mogła dysponować istotnymi informacjami dla sprawy, a nadto przedstawiała niektóre fakty

w sposób sprzeczny z bezspornymi dla stron okolicznościami. W zakresie zarzutu naruszenia art. 217 § 1 i 2 k.p.c. wskazano, iż przesłuchanie wnioskowanych świadków miało istotne znaczenie dla sprawy i nie spowodowałyby zwłoki w postępowaniu. Wniosek został złożony z odpowiednim wyprzedzeniem i przed terminem, na który Sąd przewidywał słuchanie innych świadków. Potrzeba powołania nowych świadków : I. W. i U. B. wynika dopiero po pierwszej rozprawie, na której dopuszczono dokumentację z akt MOPS oraz przesłuchano świadka A. K. .

W konkluzji apelacji wskazano, iż powód spełnia wszelkie kryteria uprawniające go do wstąpienia w stosunek najmu po ojcu, skoro w chwili jego śmierci zamieszkiwał z nim na stałe w tym mieszkaniu z zamiarem stałego pobytu i lokal ten stanowił jego centrum życiowe, zaś okoliczności braku zameldowania w lokalu oraz upływu 6 lat od śmierci ojca, nie mają istotnego znaczenia dla oceny zasadności powództwa.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się zasadna , prowadząc do zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia żądania pozwu .

Powód w swojej apelacji wskazał zarówno na wadliwości popełnione przez Sąd I instancji w toku prowadzonego postępowania dowodowego (bezzasadne w jego ocenie oddalenie wniosków osobowych) , jak również na błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego . Obydwa zarzuty były trafne .

Za uzasadniony uznał Sąd Odwoławczy zarzut naruszenia art. 217 § 1 i 2 k.p.c. łączony z oddaleniem wniosków o przesłuchanie w charakterze świadków : I. W. i U. B.. Zgłoszenie tego zarzutu było uprawnione wobec skorzystania przez pełnomocnika powoda z instytucji określonej w art. 162 k.p.c. Podzielić przy tym należy uwagi apelującego , iż przedmiotowe wnioski dowodowe nie były spóźnione, bowiem stanowiły reakcję na treść zeznań świadka A. K. . Ponadto ma rację skarżący , iż przeprowadzenie tych dowodów nie spowodowałyby zwłoki w postępowaniu, skoro przedmiotem tego wniosku było przesłuchanie tylko dwóch świadków, a sam wniosek został zgłoszony na dwa miesiące przed wyznaczonym terminem rozprawy, na której zaplanowano przesłuchanie pięciu innych świadków oraz powoda.

Skuteczne podniesienie tego zarzutu doprowadziło więc do uzupełnienia postępowania dowodowego i przesłuchania pominiętych świadków w toku postępowania apelacyjnego .

Na uwzględnienie zasługiwał również drugi zarzut apelacji , tj. zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c., gdyż ocena materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd pozbawiona była cechy wszechstronności.

Istotnie Sąd I instancji skupił się na uwypukleniu pewnych, w rzeczywistości występujących w zgromadzonym materiale dowodowym rozbieżności, posługując się nimi następnie dla wykazywania braku wiarygodności środków dowodowych osobowych świadczących na korzyść powoda. Jednocześnie Sąd Rejonowy nie odniósł się we właściwy sposób i nie nadał właściwej wagi treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygnaturze III RNsm 385/13, poprzestając na stwierdzeniu , iż nie przesądzają one z kim ojciec powoda mieszkał.

Tak jak podaje skarżący Sąd Rejonowy zbyt dużą uwagę przykładł do pewnych niedokładności występujących w obrębie zeznań świadków : H. N. oraz A. K. . Tymczasem zauważone przez ten Sąd niedostatki trzeba wiązać głównie z brakiem precyzji co do dat poszczególnych zdarzeń. W ocenie Sądu Okręgowego, tego typu rozbieżności nie deprecjonują wiarygodności pozostałej części wypowiedzi tych świadków, zwłaszcza , w sytuacji gdy zdarzenia, co do których zeznawali ci świadkowie, miały miejsce w latach 2005-2007 a więc na 9-7 lat przed składaniem depozycji. Trzeba oczywiście zgodzić się z ogólną negatywną oceną zeznań świadka A. K. , który niespójnie z twierdzeniami powoda przedstawiał także okoliczności dotyczące sposobu rozliczania się z płatności za mieszkanie oraz prezentował

wersję, jakoby on sam, wspólnie z ojcem oraz I. W. i dzieckiem zajmowali duży pokój. Wskazane rozbieżności mogły być powodowane defektami psychicznymi jak również chęcią polepszenia (za wszelką cenę) sytuacji procesowej powoda . Nie sposób jednak podzielić argumentacji Sądu I instancji, iż dokonana przez niego negatywna ocena zeznań świadków : H. N. oraz A. K. winna znaleźć bezpośrednie przełożenie na uznanie za niewiarygodne zeznań dalszych świadków, a to : P. C. oraz S. K.. Sąd Rejonowy nie wykazał bowiem , aby wymienieni wyżej świadkowie co do tych samych okoliczności zeznawali w podobny sposób jak H. N. , czy też A. K.. W konsekwencji należy uznać, iż Sąd I instancji nie dokonał także prawidłowej oceny depozycji : P. C. i S. K..

Mając zatem powyższe na uwadze, zeznania wyżej wymienionych świadków, pomimo występujących w ich obrębie pewnych niedostatków oraz niedokładności, w części dotyczącej okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia , tj. faktu stałego zamieszkiwania przez powoda z najemcą do chwili jego śmierci , trzeba było uznać za wiarygodne , a tym samym przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy.

W ustaleniach stanu faktycznego poczynionych przez Sąd I instancji można również dopatrzeć się pewnego braku logiki oraz konsekwencji. Z jednej bowiem strony Sąd ten stwierdza, iż powód w 2005 roku wyprowadził się z domu zajmowanego uprzednio wspólnie z byłą żoną i przebywał w mieszkaniu swego ojca, a z drugiej zaś uznaje, iż powód nie mieszkał tam na stałe, jakkolwiek nie ustala w żaden sposób, aby J. S. miał jakieś inne mieszkanie, mogące wówczas uchodzić za jego miejsce stałego pobytu. Skoro bowiem - jak ustala Sąd Rejonowy- powód wyprowadził się z domu zajmowanego dotychczas z byłą żoną , to naturalną konsekwencją tego faktu winno być przyjęcie, iż zmianie uległo jego miejsce stałego pobytu. Analiza całości materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż wszelkie działania powoda koncentrowały się właśnie wokół mieszkania nr (...) przy ul. (...) w T.. Ten adres powód podawał jako miejsce zamieszkania i jako adres do korespondencji dla potrzeb postępowań sądowych i spraw administracyjnych . W tym mieszkaniu powód przeprowadzał remonty i jego obecność w tym miejscu została potwierdzona wywiadami kuratorskimi zalegającymi w aktach III RNsm 385/05 Sądu Rejonowego w Tarnowie . Jak już wcześniej sygnalizowano dokumentacja zalegająca w aktach wymienionej sprawy została całkowicie pominięta przy ocenie materiału dowodowego . Bliższa analiza akt

sprawy IIIRNsm 358/05 wskazuje natomiast , że powód w przedmiotowym lokalu osobiście odbierał każdą , kierowaną do niego korespondencję z Sądu . Ponadto dwa sprawozdania z wywiadu środowiskowego sporządzone przez kuratorów rodzinnych (pochodzące z marca i kwietnia 2006 roku) potwierdzały fakt zamieszkiwania powoda wraz z ojcem w lokalu nr (...) przy ulicy (...) . Co więcej w sprawozdaniu z dnia 30 marca 2006 roku – w oparciu o informacje uzyskane od byłej żony powoda – odnotowano że : „ojciec małoletniego zmuszony był opuścić zajmowane dotychczas mieszkanie i przenieść się do lokalu mieszkalnego położonego przy ulicy (...) , stanowiącego własność dziadka ojczystego . W mieszkaniu tym zajmuje jeden pokój, w drugim przebywa dziadek ojczysty” (sprawozdanie zalegające w aktach sprawy III RNsm385/05 , k – 38) . Okoliczności wynikające z tych sprawozdań świadczą jednoznacznie o zamieszkiwaniu powoda na stałe wraz z ojcem w przedmiotowym lokalu. Z uwagi na bliski związek czasowy opisywanych w tych sprawozdaniach faktów

z datą śmierci Z. S. , sprawozdania te stanowiły istotny dowód dla oceny spornej pomiędzy stronami przesłanki z art. 691§ 2 k.c. i to oceny na korzyść powoda J. S..

Odmienne niż uczynił to Sąd Rejonowy, należało ocenić także zeznania świadków: J. W. i M. F.. Sąd I instancji akcentował , że zeznania tych świadków przeczą depozycjom złożonym przez powoda i zawnioskowanym przez niego świadków. Rzeczywiście zarówno świadek J. W. jak i świadek M. F. nie potwierdziły faktu zamieszkiwania przez powoda w przedmiotowym lokalu, jednakże nie sposób także uznać, aby kategorycznie zaprzeczyły takiemu stanowi rzeczy. I tak świadek J. W. wskazała , iż wiadomo jej od Z. S., że

w mniejszym pokoju ktoś zamieszkiwał, przy czym nie potrafiła zidentyfikować tej osoby. Stwierdziła co prawda- podobnie jak świadek M. F.- że J. S. nie jest osobą, którą często widywała w okolicy mieszkania, jednakże świadkowie ci równocześnie zaznaczali, iż nie utrzymywali bliższych kontaktów z sąsiadami, a M. F. wskazywała dodatkowo, iż nie przywiązywała uwagi do osób przewijających się przez mieszkanie wynajmowane przez Z. S., ponieważ jej uwaga skupiała się na problemach rodzinnych i osobistych. Należy zauważyć, iż za brakiem bliższych relacji sąsiedzkich w obrębie nieruchomości przy ul. (...) w T., świadczy choćby fakt, iż J. W. i M. F., pomimo wieloletniego zamieszkiwania

w bezpośrednim sąsiedztwie, także wzajemnie o sobie wiedzą niewiele. Wątpliwości Sądu I instancji co do precyzji oraz wiarygodności zeznań powołanych świadków winny wzbudzić także te okoliczności, iż zeznania J. W. były ogólne i opatrzone uwagą, iż nie interesuje się ona życiem sąsiadów, zaś depozycje M. F. zawierały sprzeczności w zestawieniu z okolicznościami bezspornymi dla stron. Tak więc i tymi dowodami strona pozwana nie mogła doprowadzić do skutecznego podważenia wersji prezentowanej przez powoda.

Wreszcie - w ocenie Sądu Okręgowego - ostrożnie należało traktować także materiały stworzone dla potrzeb postępowania o uzyskanie świadczeń socjalnych przez Z. S.. Słusznie wskazał bowiem Sąd Rejonowy, iż oświadczenia podpisane przez ojca powoda są jedynie dokumentami prywatnymi, stanowiącymi dowód tego, iż osoba pod nimi podpisana złożyła oświadczenia danej treści. Odrębną kwestią jest natomiast ocena prawdziwości tych oświadczeń, co w warunkach niniejszej sprawy musi budzić wątpliwości. Niewątpliwie oświadczenia te powstały dla potrzeb postępowania toczącego się przed MOPS, a ich celem było wykazanie spełniania przez Z. S. kryteriów do uzyskania pomocy socjalnej. Skoro tak, to fakt zatajenia wspólnego zamieszkiwania z synem, prowadzącym działalność zarobkową, mógł w przekonaniu ojca powoda zwiększyć jego szansę na otrzymanie zasiłku. Jednocześnie wykazanie w oświadczeniu (z daty wpływu do MOPS - 7 maja 2007 roku), jako współzamieszkującego, syna A. K., nie zmniejszało tychże szans, wobec równoczesnego wskazania, iż w/w prowadzi odrębne gospodarstwo domowe.

Istotnego waloru dowodowego nie sposób też przypisać wywiadowi przeprowadzonemu przez pracowników MOPS, skoro opierał się on jedynie na oświadczeniu samego zainteresowanego oraz jego syna, a nie podlegał weryfikacji wśród sąsiadów.

Sąd Okręgowy nie podziela natomiast zastrzeżenia apelacji zgłoszonego w ramach zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c., które odnosiło się do nieuzasadnionego – w uznaniu skarżącego - pominięcia przez Sąd Rejonowy dowodu z dokumentu prywatnego z dnia 14 września 2013 roku. Należy wskazać, iż dowód ten został prawidłowo dopuszczony, a jedynie nie został powołany przez Sąd I instancji przy rekonstruowaniu stanu faktycznego, co wynika zapewne z braku oparcia się przez ten Sąd na tym dowodzie. Jeżeli w związku z powyższym można byłoby się jednak dopatrywać jakiegokolwiek naruszenia procedury przez Sąd Rejonowy, to badanie takie winno odnosić się raczej do spełniania przez uzasadnienie wyroku kryteriów ustanowionych w art. 328

§ 2 k.p.c. Takiego zarzutu zaś powód, reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego, nie podniósł, co zamyka Sądowni II instancji możliwość kontroli postępowania Sądu Rejonowego w tym zakresie.

W następstwie uzupełnienia postępowania dowodowego oraz przeprowadzenia na nowo oceny tegoż materiału w sposób wyżej zaprezentowany, Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia (odmienne od Sądu I instancji) istotne dla rozstrzygnięcia sprawy:

Powód pozostawał w związku małżeńskim i do chwili orzeczenia rozwodu mieszkał w domu w T. przy ul. (...). W sierpniu 2005 roku powód wyprowadził się z tego domu i od tego czasu przebywał w mieszkaniu swojego ojca przy ul. (...). Mieszkanie to składa się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki, przy czym powód J. S. zajmował mniejszy pokój. Na potrzeby postępowania sądowego o uregulowanie miejsca pobytu jego syna jak również w sprawie o alimenty, wskazywał on mieszkanie ojca jako adres do korespondencji oraz jako miejsce swojego pobytu. Powód pod tym adresem osobiście odbierał sądową korespondencję kierowaną do niego.

Z mieszkania tego wychodził on do pracy, tamże powracał po pracy i w tym miejscu przygotowywał sobie posiłki oraz podejmował gości, w tym także U. B.. W okresie przed śmiercią ojca, powód J. S. przeprowadził w obrębie lokalu nr (...) prace remontowe polegające na położeniu gładzi szpachlowej i paneli, odmalowaniu ścian oraz modernizacji sieci hydraulicznej. U schyłku swojego życia, Z. S. sporo czasu spędzał poza mieszkaniem, przebywając w placówkach służby zdrowia. W tym właśnie okresie do przedmiotowego lokalu wprowadził się także A. K. wraz z partnerką I. W. oraz nowonarodzonym dzieckiem. Po śmierci ojca zarówno powód jak i jego brat wraz z I. W. i dzieckiem zamieszkiwali nadal w przedmiotowym mieszkaniu, dzieląc się kosztami jego utrzymania. Od 2012 roku przebywa tam jedynie J. S.. Powód od 2008 roku wyjeżdża do pracy za granicę, gdzie spędza sporo czasu, jednak po powrocie do kraju zamieszkuje nadal

w przedmiotowym lokalu.

Dowód:

- pismo w sprawie III RC 465/06 – k. 16;
- pismo w sprawie III RC 576/05 – k. 17;
- wniosek, wywiad środowiskowy oraz zwrotne potwierdzenia odbioru korespondencji w sprawie o sygn. akt III RNsm 385/05 – k. 2, 4, 29, 43-44;
- zeznania świadka A. K. – k. 61-62 – częściowo;
- zeznania świadka J. W. – k. 85 – częściowo;
- zeznania świadka M. F. – k. 86 – częściowo;
- zeznania świadka H. N. – k. 83-84 – częściowo;
- zeznanie świadka P. C. – k. 84;
- zeznanie świadka S. K. – k. 85;
- zeznanie świadka I. W. – k. 130 (protokół z dnia 25 września 2014 roku czas 00:01:04-00:14:52);
- zeznanie świadka U. B.– k. 131 (protokół z dnia 25 września 2014 roku czas 00:15:37-00:28:13);
- przesłuchanie powoda – k. 87;

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd II instancji oparł się na środkach dowodowych wskazanych powyżej, przypisując poszczególnym z nich stosowny walor wiarygodności, z powodów przytoczonych we wcześniejszej części uzasadnienia, odnoszącej się do oceny zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy treści regulacji art. 233 k.p.c. W tym miejscu należy jedynie dodać, iż Sąd Okręgowy uzupełnił katalog dowodów o zeznania świadków : I. W. oraz U. B., które obdarzył walorem wiarygodności w całości, wobec ich wzajemnej spójności oraz ograniczeniu się przez świadków do zakomunikowania okoliczności, które były im wiadome z równoczesnym brakiem deponowania co do faktów im nieznanymi bądź wątpliwymi.

Po dokonanej przez Sąd Okręgowy modyfikacji stanu faktycznego sprawy w zakresie wyżej wskazanym spełnione zostały wszystkie przesłanki wymienione w przepisie art. 691 k.c. , w tym sporna pomiędzy stronami przesłanka stałego zamieszkiwania powoda w lokalu z najemcą Z. S. do chwili jego śmierci .

Za powyższym przemawia fakt powoływania przez powoda jako adresu zamieszkania oraz do korespondencji, właśnie ul. (...), osobistego odbierania przez niego przesyłek tam dla niego doręczanych, jak również fakt przeprowadzania remontów, wychodzenia i powracania po pracy, przygotowywania sobie posiłków czy przyjmowania gości. Wszystko to, w zestawieniu z okolicznością, iż brak jest jakichkolwiek przesłanek świadczących, aby w rozpatrywanym czasie powód J. S. posiadał inne - poza przedmiotowym mieszkaniem - miejsce pobytu, dowodzi, iż w tym właśnie miejscu powód posiadał swoje centrum działalności życiowej, a w konsekwencji tamże stale zamieszkiwał (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 roku sygn. akt I CKN 40/99, LEX 811808; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 1999 roku sygn. akt I CKN 1031/97, LEX 1213435). Nie ma znaczenia dla oceny zasadności roszczenia okoliczność, iż powód J. S. nie posiadał meldunku w przedmiotowym mieszkaniu. Powyższe może przemawiać jedynie za niedopełnieniem przez niego obowiązku administracyjnoprawnego, co pozostaje poza sferą badania w niniejszym procesie.

Wskazane w rozważaniach powody zadecydowały więc o zmianie zaskarżonego wyroku w kierunku oznaczonym w sentencji - na podstawie art. 386 §1 k.p.c.

Konsekwencją uwzględniania powództwa była również zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem I instancji w oparciu o zasadę wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II Instancji orzekł stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty te obejmowały opłatę od apelacji w kwocie 200,00 złotych (art. 27 pkt. 12 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie adwokata w kwocie 300,00 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.